

สมาธิรักษาโรค

พวงพิภพ ทิพย์สงวาลย์

R13001

แรงบันดาลใจที่ทำให้ดิฉันเขียนเรื่องนี้มา เพื่อที่จะให้เป็นประโยชน์ต่อผู้ป่วยด้วยโรคภัยทั้งหลาย ได้มีกำลังใจต่อสู้กับโรคร้ายไข้เจ็บด้วยความอดทน พร้อมทั้งจะสร้างกำลังใจให้กับตนเอง โดยการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเพื่อรักษาโรค

ดิฉันโชคดีที่ได้เกิดมาในครอบครัวที่ดี คุณพ่อเป็นคนเก่งแต่ดูมาก คุณแม่เป็นคนดีมีเมตตากรุณา มีจิตใจงดงามมาก ดิฉันมีพี่น้องเป็นผู้หญิงทั้งหมด ๓ คน ปัจจุบันเสียชีวิตหมด ดิฉันจึงเป็นลูกคนเดียวที่ต้องดูแลคุณแม่ที่เจ็บป่วยด้วยการรักษาโดยการผ่าตัดมาแล้ว ๓ ครั้ง (คุณแม่เสียชีวิตเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๗)

ดิฉันเป็นข้าราชการครูธรรมดาคนหนึ่ง สามีก็รับราชการครูเช่นเดียวกัน ดิฉันมีลูก ๓ คน คนที่ ๑ และ ๒ เป็นผู้หญิง ได้เรียนต่อในระดับอุดมศึกษาพร้อมกัน ในมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ (เอแบค) คณะบริหารธุรกิจ ส่วนคนสุดท้ายเป็นผู้ชาย

ในวันธรรมดา ดิฉันจะดูแลคุณแม่ตลอด แต่วันเสาร์ – อาทิตย์ ดิฉันต้องเข้ากรุงเทพฯ เพื่อไปดูแลลูกเพื่ออบรมลูกเป็นคนดี เพราะดิฉันคิดว่า ถ้าเขาเรียนจบมหาวิทยาลัยแล้วโอกาสที่จะสอนเขาให้เป็นคนดีมีน้ำใจ มีเมตตากรุณาต่อผู้อื่นนั้นคงยาก

ดิฉันได้ซื้อคอนโดใกล้มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญให้ลูกทั้ง ๓ คน พักอาศัยอยู่ด้วยกัน ลูกคนสุดท้ายต้องเรียนที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จากการที่ลูกเรียนมหาวิทยาลัยทั้ง ๓ คน จึงเป็นภาระที่หนักมาก เงินเดือน ๒ คนรวมกัน แม้จะไม่ถูกหักเลย ก็ไม่พอส่งลูกเรียน ดิฉันเริ่มเป็นหนี้ธนาคาร

ในปี ๒๕๓๙ ลูกคนที่ ๒ ก็ป่วยมีอาการเหมือนเป็นไขหวัด ตัวร้อนจัด หน้าซีด ได้พาส่งโรงพยาบาลที่อยู่ใกล้คอนโด หมดให้ยาแก้ไข้ แต่อาการไม่ดีขึ้นเลย จึงพาส่งโรงพยาบาลภูมิพล พักรักษาในห้องพิเศษ ลูกอายุเกิน ๒๐ ปี จึงเบิกค่ารักษาพยาบาลไม่ได้เลย แต่ดิฉันก็ไม่เกี่ยงค่ารักษาพยาบาล อยู่ในโรงพยาบาลได้ ๒ วัน สามีก็โทรศัพท์มา บอกว่า แม่ไม่สบาย ดิฉันได้บอกให้สามีพาแม่เข้ารักษาในโรงพยาบาลประจำเวช จ.ขอนแก่น ซึ่งเป็นโรงพยาบาลเอกชนที่ดีมาก เพราะดิฉันตั้งใจว่า ถ้าแม่ป่วยอีกครั้งหนึ่งจะพาแม่รักษาในโรงพยาบาลที่ดีที่สุด เพราะตอนนั้นแม่อายุเกือบ ๘๐ ปีแล้ว ดิฉันต้องขออนุญาตหมอพาลูกสาวซึ่งอาการหนักมาก และยังไม่รู้ว่าป่วยเป็นโรคอะไร มารักษาด้วยกันกับยาย หมอได้ให้สเตอริรอยด์กับ

ลูก และต้องผ่าตัดขยายเป็นการด่วน เพราะมีนิ้วในท่อน้ำดี ถึง ๔ ก้อน ก้อนละ ๔ ซม. ดิฉันกังวลมาก เพราะแม่อายุมากแล้ว แต่ก็ได้รับกำลังใจจากคุณหมอ ผู้อำนวยการโรงพยาบาลประชาเวช ได้ยืนยันว่าจะรักษาคุณแม่อย่างสุดความสามารถ หลังแม่ผ่าตัดออกมา ฟื้นเร็วมาก แม่เห็นดิฉันเป็นคนแรก ดิฉันได้ดูแลคนป่วยทั้ง ๒ คน ด้วยความเต็มใจและเอาใจใส่อย่างที่สุด

ดิฉันกล้าพูดได้เลยว่า ดิฉันเป็นคนเฝ้าไข้ที่ดีที่สุด บางคืนดิฉันไม่ได้นอนเลย อาศัยหลับในสมาธิ มหัศจรรย์มาก ดิฉันสามารถอยู่ได้โดยในเวลากลางวันไม่ได้งีบหลับเลย ซึ่งในตอนหลังดิฉันได้นึกถึงคำสอนของหลวงพ่ोजรัญที่บอกว่าผู้ให้ยอมมีความสุขที่สุด ธรรมชาติของพระพุทธองค์ยิ่งใหญ่ นัก ดิฉันได้ทำหน้าที่ของลูกและแม่ในเวลาเดียวกัน ลูกได้รับการรักษาในโรงพยาบาลได้ ๕ วัน อาการดีขึ้น แต่คุณแม่มีอาการแยลง กินอาหารไม่ได้เลย ทุกคนบอกว่าแม่ไม่รอดแน่ ลูกคนที่สองของดิฉันเห็นแม่มีอาการระเื่องของยายมาก จึงเดินทางกลับไปเรียนที่กรุงเทพฯ คนเดียว ดิฉันได้วิ่งเต้นสุดฤทธิ์เพื่อจะได้เงินมาซื้อสารอาหารที่แพงมาก ระยะเวลาที่แม่อยู่โรงพยาบาลก็ยืดออกไปอีก เป็นเวลาถึงเดือนเศษ ต้องใช้เงินเป็นจำนวนมาก แต่ดิฉันก็ยินดีและเต็มใจเป็นอย่างยิ่งที่จะเสียเพื่อได้ หลังได้รับสารอาหารแม่มีอาการดีขึ้นมาก แต่ก่อนที่ไม่จะได้ออกจากโรงพยาบาล ลูกคนที่สอง มีอาการหนักมาก และกลับเข้ารับรักษาตัวที่โรงพยาบาลประชาเวช อยู่ในห้องเดียวกันกับยาย ดิฉันได้พาแม่กลับบ้านแต่ให้สามีและหลานดูแลแม่แต่่อ ดิฉันได้กลับมาดูแลลูกในโรงพยาบาลต่อ หมอได้ตรวจลูกอย่างละเอียด จึงได้ทราบว่าลูกป่วยเป็นโรค S.L.E (โรคเดียวกับคุณพุ่มพวง) โดยลูกสาวของดิฉันมีอาการอักเสบที่ไตและหัวใจ และในวันที่ ๒๘ เมษายน ลูกก็มีอาการอักเสบที่สมอง คือ บ้าเลย ตาขวาง เดินเหมือนหุ่นยนต์ สุดท่ายนอนนิ่งไม่พูดไม่อ้าปาก ปัสสาวะรดที่นอนตลอดเวลา เหงื่อออกท่วมตัว แต่มีอาการหนาวสั่นต้องห่มผ้าถึง ๕ ผืน ลูกคงทรมานมาก คุณหมอบอกว่าอาการทางสมองนี้ต้องใช้เงินรักษาเป็นหลักล้าน ถ้าภายใน ๓ วัน ลูกไม่พูดไม่อ้าปากไม่สนองตอบด้วยอาการใด ๆ หมอจะช็อตด้วยไฟฟ้า ทุกคนไม่อยากจะให้ลูกถูกช็อตด้วยไฟฟ้า ดิฉันและสามีเข็นเตียงเข้าไปใกล้ลูกที่สุด นอนกอนเขาตลอดเวลา ๒ วัน น้องชายและพี่สาวก็จับขาเรียกเขาตลอดเวลา และนี่ขึ้นมาได้จึงบีบจมูก พอเขาอ้าปากก็กรอกยาเข้าไป ลูกฟื้นขึ้นมาในตอนเช้าของวันที่ ๓ จิตแพทย์เริ่มเรียกความทรงจำเขาคืนมา โดยถามว่าเขาชื่ออะไร ลูกก็ตอบหมดได้ว่า ชื่อเล่นชื่อน้อยหน้า ชื่อจริงคือ น.ส.พิลาสินี ทิพย์สังวาลย์ เรียนที่มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ ลูกบอกว่า ๓ วันที่เขานอนนิ่งอยู่เฉย ๆ นั้น รู้สึกว่าตัวเองไม่มีแขนขา เหลือแต่จิตดวงเดียว

ในการรักษาลูกครั้งนี้ ต้องใช้หมอผู้เชี่ยวชาญเฉพาะโรค ๒ คน จิตแพทย์อีก ๒ คน เสียค่าใช้จ่ายไปเป็นจำนวนมาก แต่ดิฉันไม่เคยคิดเสียตายเลย คนมีค่ามากกว่าเงินมากมาย นัก แม่ดิฉันมีอาการดีขึ้นเป็นอย่างมาก แต่วันหนึ่งแม่นอนเล่นอยู่ที่เปลใต้ต้นมะม่วง มะม่วง ลูกใหญ่หล่นมาถูกท้องแม่ เลยต้องส่งเข้าโรงพยาบาลอีกครั้ง และได้อยู่ในห้องเดียวกันกับลูกอีกครั้ง จากการรักษาอย่างดี อาการปวดท้องของแม่ก็ทุเลาลง แต่สำหรับลูกสาวของดิฉัน จิตแพทย์บอกว่า S.L.E. ไม่มีทางรักษาให้หายขาดได้ รักษาได้โดยวิธีเดียว คือ ฝึกสมาธิจนจิตสงบในระดับหนึ่ง แล้วกลับคำสั่งไม่ให้ภูมิคุ้มกันไปทำลายอวัยวะตัวเอง ทุกวันเวลา ๑๗.๐๐ น. จิตแพทย์จะมาพาลูกนั่งสมาธิ ตอนนั้นลูกพูดง่ายมาก บอกให้ทำอะไรก็ทำ พอฝึกได้ครบ ๕ วัน ก็เกิดโอกาสขึ้นเหนือสะดือขึ้นมา ๒ นิ้ว สามารถเขียนภาษาอังกฤษด้วยคำศัพท์ยาก ๆ ได้ ๔ - ๕ แผ่น จิตแพทย์บอกว่า ตอนที่เข้อักเสบทางสมองนั้น เท่ากับได้ไปกระตุ้นสมองให้เกิดความเป็นอัจฉริยะด้านภาษาขึ้น ประกอบกับเขาได้ฝึกนั่งสมาธิทุกวัน ทำให้อาการทางสมองที่ยังอักเสบบ่อยไม่ได้แสดงอาการทางกายเป็นที่น่าเกลียดเหมือนคนไข้รายอื่น นอกจากพอเดินผ่านเตียงคุณยายเขาจะเดินเร็ว ๆ เข้าไปหายายที่นอนป่วยอยู่เป็นประจำ จนดิฉันต้องเอามานมากันไว้กลัวยายจะตกใจ ดิฉันเกิดความเครียดสะสมที่เฝ้าไข้คุณแม่และลูก หลายเดือนเข้าก็เกิดแผลที่กระเพาะอาหาร ปวดท้องอย่างรุนแรงจนต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลไปอีกคน เลยกลายเป็นคนป่วยเฝ้าคนไข้ แต่ดิฉันก็สู้เสมอไม่ยอมถอย ถึงแม้จะไม่ได้หลับไม่ได้นอนเต็มที่ แต่ลึก ๆ แล้ว ดิฉันก็เป็นสุขใจที่ได้มีโอกาสทดแทนพระคุณของคุณแม่ที่เลี้ยงดูดิฉันมา แม่อาการดีขึ้นมาก ได้ออกจากโรงพยาบาลก่อนลูกสาวสามีดิฉันต้องทำหน้าที่ดูแลคุณแม่อีกตามเคย

คุณหมอต้ง ๔ คนได้ทำการรักษาลูกอย่างสุดความสามารถ โดยบอกว่าอาการทางสมองนี้จะหายเร็วที่สุดประมาณ ๖ เดือน แต่จากการนั่งสมาธิทุกวันของลูกสาว ลูกก็หายจากอาการอักเสบทงสมองในเวลา ๑ เดือนกับ ๑ วัน กลับไปเรียนที่มหาวิทยาลัยเดิมได้ตามปกติ แต่ต้องเปลี่ยนคณะใหม่คือ คณะศิลปศาสตร์ เอกภาษาอังกฤษ ลูกยังคงนั่งสมาธิทุกวันเพื่อรักษาตัวเองต่อ ตอนนี้อยากจะไปตรวจเลือดที่โรงพยาบาลทุกเดือน แต่ไม่ต้องนอนรักษาที่โรงพยาบาล อาการอักเสบทงสมองก็ไม่เกิดขึ้นกับลูกอีกเลยเป็นเวลากว่า ๓ ปีแล้วจากการนั่งสมาธิอย่างสม่ำเสมอ ทำให้อาการของลูกดีขึ้นอย่างไม่น่าเชื่อ โดยเฉพาะในด้านการเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้นจนเห็นได้ชัด เกรดเฉลี่ยเพิ่มมากขึ้น ลูกเรียนหนังสืออย่างมีความสุข ลูกยังคงสวยเหมือนเดิม ผิวพรรณก็ผุดผ่อง วาจาไพเราะเสียงใส ลูกบอกว่าการฝึกสมาธิเป็นประจำ ทำให้หนูมีจิตใจที่ดีงาม รักเพื่อนมนุษย์ทุกคน มีเมตตาไม่อิจฉาริษยาใคร ดิฉันไม่เคยได้ยินลูกนินทาใครเลย เขาบอกว่าตามความคิดเห็นของลูก โรค S.L.E. น่าจะเกิด

จากความเครียด และอาการที่ร้อนมากนั่นเอง เขาบอกว่าหนูโชคดีที่ป่วยด้วยโรคนี้ ทำให้หนูขยันนั่งสมาธิมากกว่าเดิม เพราะต้องนั่งเพื่อให้ตัวเองรอดจากโรคนี้ เลยเป็นผลพลอยได้ทำให้การเรียนดีขึ้นมาก และมีโอกาสที่จะจบเอแบคได้เท่ากับคนดี ๆ ที่ไม่ป่วย ถ้าไม่มีอุปสรรคอะไรลูกจะจบภายในเดือนตุลาคม ๒๕๔๒ นี้ ลูกบอกว่าในที่สุดความฝันของหนูก็เป็นความจริง เพราะตอนเด็ก ๆ เขาชอบภาษาอังกฤษมาก แต่เรียนได้ไม่ดีเท่าที่ควร หลังจากได้นั่งสมาธิแล้ว สารเอ็นโดฟิลได้หลั่ง ทำให้ช่วยรักษาโรค และสามารถช่วยให้ทำงานหรืออ่านหนังสือได้ทั้งวันโดยไม่เหนื่อย

ลูกคนโตก็นั่งสมาธิเป็นประจำ บอกว่ามีประโยชน์มาก ทำให้เรียนภาษาได้ดี ลูกคนนี้มี ความมกัตัญญมาก เขามักพูดอยู่เสมอว่า เมื่อเขาเรียนจบแล้ว เขาจะส่งน้องชายคนสุดท้ายมาเรียน แม้ไม่ต้องห่วง แม่เคยดูแลเขาอย่างไรรู้อีกจะดูแลแม่อย่างนั้น ลูกเป็นกำลังใจที่สำคัญมากสำหรับดิฉัน จากการต้องส่งลูกเรียนในมหาวิทยาลัยทั้ง ๓ คน และต้องรักษาคนป่วย ทำให้ดิฉันมีปัญหาเรื่องการเงิน มีหนี้สิน แต่ดิฉันก็ไม่เคยท้อถอย ดิฉันโชคดีมากที่มีโอกาสได้ตอบแทนพระคุณของแม่ ได้ซื้อชีวิตให้ลูก ได้ทำหน้าที่ของลูกและของแม่ในเวลาเดียวกัน

การที่ดิฉันได้เฝ้ารักษาและดูแลคุณแม่ในขณะที่แม่เจ็บป่วยนั้น บุญกุศลได้ส่งผลเร็วมาก คือ คุณหมอผู้อำนวยการและคุณหม่อื่น ๆ ในโรงพยาบาลนี้ได้ให้กำลังใจดิฉันในการรักษาแม่และลูก และได้ดูแลดิฉันในขณะที่ดิฉันเป็นโรคกระเพาะเป็นอย่างดี พระคุณครั้งนี้ดิฉันไม่มีวันลืม ลูกและแม่ประทับใจในความเอาใจใส่ของคุณหมอมาก ลูกบอกว่าหมอที่นี้คือ เทวดา ไม่เคยเห็นหมอใจดีอย่างนี้เลย ถ้าเขาหายเด็ดขาดจากโรค S.L.E. คุณหมอได้ขอร้องลูกสาวไว้ว่า ให้มาช่วยบรรยายให้นักศึกษาแพทย์ฟัง เพื่อเป็นประโยชน์ต่อคนป่วยที่เป็นโรค S.L.E. เขาจะไต่ไม่ตาย

จากการดูแลคนป่วยทั้ง ๒ คน ทำให้ดิฉันได้ข้คิดว่ ปัญหาทั้งหลายของมนุษย์นั้นสามารถแก้ได้เสมอ ถ้าเราพยายามแก้ไขปัญหานั้นด้วยสติ ใช้ความสามารถ ความมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี มีความอ่อนน้อมถ่อมตน มีน้ำใจต่อผู้อื่น สำคัญที่สุดคือ มีความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณทั้งหลาย การที่ดิฉันได้ทุ่มเททั้งกำลังกาย และกำลังใจดูแลคุณแม่และลูกสาว ทำให้ดิฉันได้สมมุติฐานของโรค พร้อมทั้งจะบอกอาการของทั้ง ๒ คน กับคุณหมอได้ตลอดเวลา ทำให้ง่ายต่อการรักษา ในปีนั้นดิฉันได้ลางานถึง ๑๒ ครั้ง ในการดูแลคนป่วย ดิฉันได้ทำหน้าที่อย่างดีที่สุดแล้ว ไม่เสียทีที่เกิดมาเป็นคน ดิฉันได้อ่านหนังสือธรรมะของหลวงพ่อจรัญ เรื่องกรรมฐานแก้ปัญหาชีวิตแล้ว รู้สึกซาบซึ้งในคำสอนนั้นมาก ๆ ขณะนี้โรคกระเพาะของดิฉันดีขึ้นมากโดยไม่ต้องใช้ยาเลย กรรมฐานรักษาโรคได้จริง ๆ

ดิฉันได้น้อมระลึกถึงคำสอนของหลวงพ่ोजรัญ ที่พร่ำสอนอยู่เสมอว่า จงเป็นผู้ให้โดยไม่หวังผลตอบแทนใด ๆ แม้แต่คำขอบคุณ ให้เป็นคนดีมีน้ำใจ กตัญญูต่อบุพการี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รักได้แม่กระทั่งศัตรูตัวเอง ทุกครั้งที่ได้ฟังเทศน์ของหลวงพ่ोजรัญ ดิฉันจะมีกำลังใจต่อสู้ชีวิตเสมอ ดิฉันโชคดีที่มีโอกาสมารับใช้ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน (เป็นวิทยากรพิเศษ) ถือว่าเป็นเกียรติอย่างสูงที่ได้ขึ้นไปช่วยในโครงการอบรมบวชบาลาพระราชสุทธินิยามมงคล พระอาจารย์พระครูสมุห์ธีรวัฒน์ ฐานุตตโร ท่านวิทยากร และทุกคนในศูนย์ปฏิบัติสวนเวฬุวันแห่งนี้ ได้ให้ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เห็นอกเห็นใจ ให้กำลังใจดิฉันในการต่อสู้ชีวิต พระคุณครั้งนี้ดิฉันจะไม่มีวันลืม ดิฉันจะขอรับใช้หลวงพ่ोजรัญ และศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน เท่าที่โอกาสจะอำนวย ไม่มีที่พึงใจจะบอกรุ่นเท่าพระพุทธรูปองค์อื่นแล้ว ดิฉันคิดว่าเดินมาถูกทางแล้ว และได้ตั้งใจไว้ว่าจะทำงานด้านพัฒนาจิตให้เกิดประโยชน์สูงสุดเท่าที่จะทำได้

นางพวงพิกุล ทิพย์สังวาลย์

อาจารย์ ๒ ระดับ ๗ โรงเรียนผดุงนารี จ.มหาสารคาม